

V roce 2010 jsme se přestěhovali z Liptálu do Hrabové. V našem manželském životě to bylo už sedmé stěhování. Divoké husy prý dlouho nezůstávají na jednom místě, aby jim neztuhla křídla. Na náročnou práci v Liptále jsem už prostě nestačil. A tak jsem zaměnil aktivní sbor, kde se pracuje se všemi generacemi a kde dobře funguje spolupráce s obcí a partnerství s Nizozemím, za sbor v Hrabové u Zábřeha, který má jen čtvrtinu členů sboru liptálského a téměř úplně tu chybí mladá a střední generace. Práce tu mám samozřejmě podstatně méně, zato hospodářských a finančních starostí přibýlo. Veliká církevní stavba z dob zakladatelského nadšení (1930), dnes daleko přesahuje potřeby i možnosti sboru. Jenže zase máme z Hrabové blíž k našim dětem a vnukům; v Praze jsme vlakem za dvě a čtvrt hodiny, v Olomouci za čtyřicet minut. Při starosti o strýce Blážu (90) a jeho dům, stejně jako o naši zahradu v Zábřehu, nemusíme už ujet jako dřív tři sta, ale jen šestnáct kilometrů. V hrabovském sboru nás přijímají srdečně a v rámci možností, omezených věkem a zdravím, nám také pomáhají. Těžištěm práce jsou tu senioři, což je mi blízké. Začali jsme konat biblické hodiny v penzionu v Ložticích, obnovil se ženský pěvecký sbor, který svým vystoupením obohatil vánoční bohoslužby. Potvrzuje se, že farář má tolik práce, kolik si jí najde. A tak máme naději, že se podaří při návštěvách starých lidí pozvat i jejich děti nebo vnuky, kteří byli v Hrabové pokřtěni, ale do kostela nechodí. A možná se objeví i někteří nepokřtění, kterým nestačí jen materiálně vyjádřená kvalita života a hledají něco víc. To však nezáleží jen na našem přání, ale na požehnání shůry, v něž doufáme. Uplynulý rok 2010 nám přinesl kromě loučení také mnoho krásných setkání. Při oslavách Pavliných šedesátin ještě v Liptále se sešli hlavně její příbuzní a přátelé, moje stejné jubileum jsme slavili už v Hrabové a přijeli sem zase moji sourozenci s rodinami. V srpnu se mi díky holandským přátelům uskutečnil dávný sen, pojezdít po Nizozemí trochu na kole. Z Liptálu nás bylo třináct. Nezapomenutelná byla i setkání s přáteli ze Sulzbach -Rosenbergu. Rozloučení s Liptalany v září bylo sice smutné, ale k obveselení při něm hráli Milena se svým milým Jirkou a také dechovka Liptalanka. Ta přidala k lidovce „S Pánem Bohem, idem od vás..“ ještě vlastní sloky: „V tom Liptálu kostelíček, kázal Boží slovo náš Janíček. - Děkujeme ti, náš Janíčku, za Boží slovo, aj pěsničku. - Žijte blaze v novém domě, ať vás Pán Bůh oba opatruje.“ To mě tak dojalo, že jsem ani mluvit nemohl! Farář při své službě má jedinečnou možnost poznat mnoho dobrých lidí. Za to jsme opravdu vděční! Máme přátele ve všech sborech, kde jsme působili, a také v Německu, Nizozemí, Rakousku, Švýcarsku, Anglii, USA. To nám pomáhá věřit v jednu svatou církev Kristovu a přijímat povzbuzení z tohoto širokého společenství.

Naše děti a vnuci žijí spokojeně. Martin s Barborou měli vloni hodně starostí s malým Jonatanem. Často ho bolelo břicho, a tak vyžadoval péči ve dne v noci. Zato Benjamín už měl v červnu tři roky a je nejen dost samostatný, ale jak sám říká geniální. Šimon v brýlích jim oběma dělá vychovatele a profesora. Milena našla ve svém kamarádovi a kolegovi z orchestru Jiřím potřebnou oporu a vypadá velmi spokojeně. V prosinci zemřela její laskavá kmotra Milena Veselá (96), a tak na nás všechny padl stín lidské pomíjivosti. Stejně i při úmrtích Pavliných strýců Miloše Zlatohlávka a Jana Švehly z jižních Čech. Pavla sama nesnáší přestěhování snadno, ale se sebezapřením a bez velkého nadšení naplňuje slova starozákonní Rút: „Kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu.“

V Hrabové je krásně. Já se v tom širokém údolí řeky Moravy cítím o moc volněji než v sevřeném valašských kopců. V kraji najdete pěkné terény pro cykloturistiku i pro pěší výlety. Blízko jsou Jeseníky, za kulturou skočíte do Olomouce, hodně zajímavá je historie bývalých Sudet. Takže vás zveme na návštěvu, máte-li chuť. Na konec připomínám letošní biblické heslo: „Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem (Ř 12,21).“ V postkomunistické společnosti narážíme na zlo v otevřené i skryté podobě. Je ho tolik, že se lidé čím dál víc bojí navzájem se otevřít, skrývají svoji totožnost, stále víc se uzavírají do soukromí. Nabízím pomoc babce, která sotva jde a táhne těžkou tašku; odmítá bez zdůvodnění, prostě se bojí, že bych jí mohl tašku ukrást. Také v církvi je zlo přítomno, třeba tak, že místo dřívější důvěry budujeme hradby zákonů a podezříváme se navzájem z nekalých úmyslů. Nejsme samozřejmě pro naivitu, ale věřím, že Kristův Duch nás ochrání a povede, abychom mohli toto heslo ve svém okolí naplňovat.

Srdečně vás zdraví a Boží ochranu a pomoc v roce 2011 přeje váš Jan Hudec s rodinou.